

ΕΤΟΣ 68ον

17 Μαΐου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3494)

ΤΟ ΕΛΑΦΙ ΚΑΙ Η ΠΗΓΗ

Μία από τις πιό ωραίες εικόνες τών Ψαλμών τής Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι καὶ αὐτὴ τοῦ ἐλαφιοῦ (Ψαλμ. 41) ποῦ λαχταρᾷ νὰ πιεῖ καὶ νὰ δροσιστεῖ ἀπὸ τὶς πηγές τών ὑδάτων, καθὼς μέσα στὰ σωθικά του νιώθει ἔντονο τὸν φλογισμό ἀπὸ τὰ μικρὰ ἔρπετά –τὰ φιδάκια– τὰ ὁποῖα ἔχει καταπιεῖ μαζὶ μὲ τὸ χορτάρι. Τὰ φίδια ἔχουν δηλητήριο καὶ πικραίνουν τὸ στόμα τοῦ ἐλαφιοῦ, ἀλλὰ καὶ προκαλοῦν μεγάλη δίψα. Ὅποτε τὸ ἐλάφι σπεύδει νὰ πιεῖ νερό, γιὰ νὰ ξεπικράνει τὸ στόμα του καὶ νὰ σβήσει τὴ δίψα του. Ἔτσι καὶ ὁ ψαλμωδὸς ἀναφέρεται στὴν ψυχὴ, ποῦ ἐπιποθεῖ τὸν Θεό, γιὰτὶ εἶναι διψασμένη καὶ νιώθει στὴν ὑπαρξὴ τὴν πικρὴ γεύση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ κακό. Ὁ Θεὸς γίνεται ἡ πηγὴ, ἀπ' ὅπου ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ συνεχῶς νὰ λαμβάνει «ὑδωρ ἀθανασίας».

Ἡ τροφή τοῦ κόσμου

Ἡ Σαμαρεῖτιδα, στὴν περικοπὴ ποῦ διαβάζουμε τὴν πέμπτη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα (Ἰωάν. 4,5-42), ζητᾷ ἀπὸ τὸν Χριστό νὰ τῆς δώσει ἐκεῖνο τὸ νερό, τὸ ὁποῖο ἂν τὸ ἔπινε, δὲν θὰ διψοῦσε ποτέ. Ἡ γυναίκα ἐννοοῦσε τὸ ὑλικό νερό. Ὅμως, ὁ Χριστὸς στὸν διάλογο μαζὶ τῆς, ξεκίνησε τὴ συζήτηση ἀπὸ τὰ ὑλικά, γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσει στὴ σχέση μὲ τὸν Θεό. Σὰν τὸ ἐλάφι ἢ Σαμαρεῖτιδα, ὅπως καὶ κάθε ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ ποῦ ἀναζητεῖ νόημα καὶ ἀλήθεια στὴ ζωὴ τῆς, προσλάμβανε τὴν τροφή τοῦ κόσμου, δηλαδὴ τὶς ιδέες, τὰ νάματα τῆς θρησκείας, τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς κοινότητος στὴν ὁποῖα ἀνῆκε, τὶς πατροπαράδοτες παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ τὴ σχέση μὲ τοὺς ἄλλους – πέντε ἄνδρες εἶχε καὶ ὁ ἕκτος δὲν ἦταν νόμιμος σύζυγός τῆς. Προσλάμβανε δηλαδὴ τὸ χορτάρι ποῦ τρέφει πρόσκαιρα, ἀλλὰ μαζὶ μὲ αὐτὸ καὶ τὰ μικρὰ ἔρπετά. Τὴν ἁμαρτία τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ. Τὴν ἐμμονὴ στὴ λογικὴ ὅτι, ἐπειδὴ ὁ θάνατος μᾶς περι-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. δ' 5-42)

Τό ζωντανό νερό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἕκτη. Ἔρχεται γυνή ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεηλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφᾶς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μειζῶν εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τούτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἐλθέ ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἐστὶ σου ἀνὴρ· τούτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πιστεῦσον μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν, ὃ οἴδομεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστὶν. Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστὶν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὃ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἤλθον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὕτως ἐστὶν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ, ἠρώτων αὐτόν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἔλεγον οὖν οἱ Μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μὴ τις ἠνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωῶμα ἐστίν,

ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἰδοὺ, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ, καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μείναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶν πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ. Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

μένει, χρειάζεται νά ἀπολαύσουμε τὴ ζωὴ μας ὅσο περισσότερο μπορούμε. Τὴν ἐπιλογὴ νά συζητοῦμε γιὰ τὸν Θεό, χωρὶς ὅμως νά ζοῦμε τὸν Θεό.

Καὶ ἔτσι, ἡ Σαμαρείτιδα, ἐνῶ τρεφόταν ἀπὸ τὸν κόσμο, τὴ θρησκεία του καὶ τίς ιδέες του, δὲν μπορούσε νά ξεδιψάσει ἀληθινά. Ἔμενε μόνο στὴν ἐπιφανειακὴ συζήτηση γιὰ τὸ ποῦ πρέπει νά λατρεύεται ὁ Θεός καὶ μέ ποιούς μπορούσε ὁ κάθε ἄνθρωπος νά συναναστραφεῖ. Γι' αὐτό καὶ τὸ νερό πού ἔπινε ἦταν ὑλικό. Ἦταν ιδέες. Δὲν ἦταν πρόσωπο. Μόνο ὅμως μέσα ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ ὕδατος μπορεῖ τὸ ἐλάφι νά ξεδιψάσει ἀπὸ νερό καθαρό. Καὶ ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος εἶναι ὁ Θεός πού δημιούργησε τὸν κόσμο καὶ τὸν ἀναζωογόνησε μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ἐμεῖς καὶ ἡ ἀναζήτηση

Ἀναζήτηση ἐκφράζει ἡ Σαμαρείτιδα. Ἀναζήτηση ἔχει καὶ ὁ ἄνθρωπος κάθε ἐποχῆς. Ἰδίως τῆς δικῆς μας, στὴν ὁποία τὰ φίδια τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ ἔχουν θεριέψει. Στὴ φιληδονία καὶ τὴ φιλαυτία σήμερα ἔχει προστεθεῖ καὶ ὁ πειρασμὸς τῆς ἀπελπισίας, διότι ἐνῶ «τά εἶχαμε ὅλα καὶ θέλαμε παραπάνω», τώρα αἰσθανόμαστε ὅτι χάσαμε αὐτὰ πού εἶχαμε ὑπολογίσει πῶς ἦταν ἀρκετὰ γιὰ τὴν αὐτάρκειά μας. Εἶναι ἔντονος ὁ πειρασμὸς τῆς λήθης τοῦ Θεοῦ, ὅτι μᾶς ξέχασε ἢ ὅτι δὲν ὑπάρχει.

Μόνο πού ἡ λύση δὲν εἶναι ἕνας θεός-ιδέα, ἕνας θεός-συμφέρον, ἕνας θεός πού θὰ μᾶς κάνει νά βολευτοῦμε. Ἐκεῖνος πού δίνει τὸ «ἀλλόμενον ὕδωρ εἰς ζωὴν αἰώνιον» εἶναι ὁ Χριστός. Καὶ εἶναι πρόσωπο. Καὶ τὰ πρόσωπα δὲν τὰ γνωρίζεις ὡς εἰκόνες, ὡς ιδέες, ὡς ἐξουσία. Τὰ γνωρίζεις μόνο ἐάν σχετιστεῖς μαζί τους. Καὶ ὁ Χριστός εἶναι τὸ πρόσωπο πού γίνεται ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ, ἡ πάντων ἀνάστασις.

17 Μαΐου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτῆ, ἐν ἧ ὁ Χριστός μεσσιαν ἑαυτὸν ὠμολόγει.

Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας τῶν ἀποστόλων (α΄ αἰ.). Ἀθανασίου ἀρχιεπ.

Χριστιανουπόλεως Τριφυλίας (†1735), Νικολάου νεομάρτυρος τοῦ ἐκ Μετσόβου (†1671).

Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 24 Μαΐου, τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

Ἀλλά γιὰ νά τόν γνωρίσεις, χρειάζεται νά βρεθεῖς στό φρέαρ του, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Νά λάβεις τό ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος καί τῆς ἀναβάπτισης στή σχέση μαζί του, μέσα ἀπό τήν ἀγάπη πρὸς αὐτόν, τήν προσευχή, τή λατρεία καί τήν εὐχαριστία, τή μετάνοια. Καί ὅλα αὐτά γίνονται ἀφορμή νά ἐγκαταλείψεις τήν ὑδρία τοῦ κόσμου καί νά ἀνακοινώσεις σέ ὅλους ὅτι «δεῦτε ἴδετε». Νά ξεδιψάσεις μέσα ἀπό τήν κοινωνία μέ τόν προσωπικό Θεό καί νά καλέσεις καί ἄλλους νά ξεδιψάσουν μαζί σου.

Νά ζητήσουμε τόν Χριστό

Πολλοί ἀπό ὄσους εἴμαστε χριστιανοί ἔχουμε τήν ἴδια εἰκόνα γιὰ τόν Θεό μέ ἐκείνους πού τόν ἀπορρίπτουν. Πιστεύουμε στόν Θεό γιὰ τό συμφέρον μας, γιὰ τά πατροπαράδοτα, γιὰ τήν ἰδέα, γιὰ τήν ἐξουσία. Καί πικραίνει τό στόμα μας καί ἡ ψυχὴ μας ἀπό τά ἔρπετά τῆς ἀμαρτίας, γιατί δέν ξεδιψοῦμε πραγματικά. Ἄς ζητήσουμε λοιπόν τόν Χριστό, γιὰ νά ξεδιψάσουμε ἀληθινά. Χριστός Ἀνέστη!

π. Θ.Μ.

Ἀναζητήστε τίς νέες ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
στό ἠλεκτρονικό βιβλιοπωλεῖο:
www.apostoliki-diakonia.com.gr

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr